

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 837/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť R. Č., vo veci namietaného porušenia jeho práv garantovaných čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d) a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 7, čl. 10 ods. 1 a 3, čl. 14 ods. 1, 2 a 3 písm. c), d), e) a g) a ods. 5 Medzinárodného paktu a občianskych a politických právach postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 3. marca 2014, postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 6/2008 z 2. marca 2008, postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 24/2007 z 27. februára 2008 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 T 8/2005 z 13. júla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Č. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2014 doručená sťažnosť R. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv garantovaných čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d) a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“), ako aj čl. 7, čl. 10 ods. 1 a 3, čl. 14 ods. 1, 2 a 3 písm. c), d), e) a g) a ods. 5 Medzinárodného paktu a občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 3. marca 2014, postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 6/2008 z 2. marca 2008 (ďalej aj „uznesenia najvyššieho súdu“), postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 24/2007 z 27. februára 2008 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“) a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 T 8/2005 z 13. júla 2007 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu; spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Zo sťažnosti a z príloh vyplýva, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 T 8/2005 z 13. júla 2007 bol sťažovateľ uznaný za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Krajský súd uložil sťažovateľovi podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 29 ods. 1 a 3, § 43 ods. 1 a § 35 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie so zaradením na výkon trestu do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň krajský súd podľa § 30 ods. 1 písm. c) Trestného zákona rozhodol, že podmienené prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody nie je prípustné. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 27. februára 2008, keď najvyšší súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 1 To 24/2007 zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku o uloženom treste a spôsobe jeho výkonu. Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 29 ods. 1 a 3, § 43 ods. 1 a § 35 ods. 3 Trestného zákona uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody na doživotie, na výkon ktorého ho zaradil do tretej nápravno-výchovnej

skupiny. Odvolací súd zároveň rozhodol, že podmienené prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody na doživotie nie je prípustné. Proti tomuto rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcu 23. apríla 2008 na krajskom súde dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g), i) a l) Trestného poriadku. Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 6/2008 z 2. marca 2009 na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nesplnenie podmienok dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Proti už citovanému rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 24/2007 z 27. februára 2008 podal sťažovateľ na krajskom súde 18. novembra 2013 opätovne dovolanie, a to prostredníctvom ustanoveného obhajcu. Najvyšší súd 3. marca 2014 uznesením sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 na neverejnom zasadnutí opätovné dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku odmietol.

3. Sťažovateľ k rozsudku krajského súdu v úvode uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za nepresvedčivý a postavený na domnienkach a predpokladoch. Podľa sťažovateľa v konaní pred krajským súdom bolo vykonané účelové vypočúvanie svedkov, nabádanie k svedectvu sugestívnymi a kapcióznymi otázkami. Krajský súd podľa sťažovateľa ďalej neodstránil nezrovnalosti a rozporuplnosti znaleckých posudkov. Sťažovateľ taktiež namieta ľahostajný prístup krajského súdu k získavaniu dôkazov a nezaobranie sa dôkazmi, ktoré sťažovateľ navrhoval vykonať, ako aj dôkazmi, ktoré podľa názoru sťažovateľa mal vykonať, keďže boli dôležité na úplné zistenie skutkového stavu, a ktoré by podľa neho vzniesli pochybnosti o vine sťažovateľa a jej preukázaní. Podľa sťažovateľa bol na základe neúplnosti, nesprávnosti, nejasnosti skutkových zistení a porušenia zásad trestného procesu nepresvedčivo uznaný vinným a odsúdený na doživotný trest odňatia slobody. Takýto postup a rozsudok krajského súdu porušuje podľa presvedčenia sťažovateľa jeho práva a slobody.

4. Následne sťažovateľ vzniesol výhrady voči postupu a rozsudku najvyššieho súdu v odvolacom konaní. Podľa sťažovateľa najvyšší súd ako súd odvolací sa vo svojom rozsudku vôbec nevysporiadal s jeho argumentáciou, nebral do úvahy nezrovnalosti a pochybenia krajského súdu vo vykonanom dokazovaní, taktiež sa nevysporiadal s námietkou, že krajský súd nevykonal dôkazy navrhované sťažovateľom, nevykonal výsluch ním navrhovaných svedkov. Podľa sťažovateľa najvyšší súd v odvolacom konaní

a vo svojom rozsudku nedokázal odstrániť pochybenie krajského súdu v tom, že vina nebola sťažovateľovi preukázaná zákonným spôsobom, naopak, podľa sťažovateľa sa najvyšší súd stotožnil so závermi krajského súdu, ktoré sú založené na dôkazoch vykonaných nezákonným spôsobom.

5. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd v konaniach, v ktorých rozhodoval o sťažovateľom podanom dovolaní a opätovnom dovolaní, a vo svojich uzneseniach nevysporiadal a ani nezaoberal podaným dovolaním a argumentáciou sťažovateľa uvedenou v dovolaní. Tým mali byť podľa neho porušené jeho práva na spravodlivý súdny proces.

6. Sťažovateľ na tomto mieste poukazuje na pochybenia a neústavný postup a napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov z dôvodu, že uloženie trestu odňatia slobody na doživotie bez možnosti podmieneného prepustenia na slobodu ho zbavuje akejkolvek nádeje na znovunadobudnutie slobody, čím sa tento trest stáva trestom krutým, neľudským, ponižujúcim a vzbudzuje u sťažovateľa pocit strachu, úzkosti, beznádeje, ktorý je spôsobilý sťažovateľa potupiť a ponížiť, čo v konečnom dôsledku vedie podľa jeho názoru k narušeniu osobnosti. Sťažovateľ dodáva, že súdny proces nebol ako celok spravodlivý, skutok, za ktorý mu bol uložený najprísnejší možný trest, nebol preukázaný a rozhodnutia nie sú založené na presvedčivých dôkazoch.

7. V závere sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, ktorým skonštatuje, že jeho práva garantované čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy, čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d) a čl. 8 ods. 1 dohovoru, čl. 2 ods. 1 protokolu č. 7, ako aj čl. 7, čl. 10 ods. 1 a 3 a čl. 14 ods. 1, 2, 3 písm. c), d), e) a g) a ods. 5 paktu boli postupom krajského súdu a najvyššieho súdu a napadnutými rozhodnutiami týchto súdov porušené. Ďalej sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a prikázal krajskému súdu obnoviť stav pred porušením sťažovateľových práv. Sťažovateľ rovnako navrhol, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie vo výške 482 324,02 € a náhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

9. Ústavný súd v úvode uvádza, že na základe vlastnej činnosti vykonanej v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že z časového hľadiska najneskôr vydané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 3. marca 2014 bolo sťažovateľovi doručené 2. apríla 2014.

10. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

11. Ústavný súd sa na tomto mieste musí vysporiadať s relevantnou otázkou, či sťažnosť smerujúca voči napadnutým rozhodnutiam nie je podaná oneskorene.

12. Z časového hľadiska najneskôr vydané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 3. marca 2014 bolo sťažovateľovi doručené 2. apríla 2014. Sťažovateľ mohol proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu podať sťažnosť ústavnému súdu v dvojmesačnej zákonnej lehote, t. j. najneskôr 2. júna 2014. Sťažovateľ však podal sťažnosť 25. júla 2014 na poštovú prepravu a sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 28. júla 2014. Zároveň zo samotného logického výkladu popísanej situácie, ako aj obsahu uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 3. marca 2014 vyplýva, že v čase doručenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 3. marca 2014 sťažovateľovi, ktorým najvyšší súd rozhodol o opätovnom dovolaní sťažovateľa, tento disponoval a mal vedomosť o súvisiacich predchádzajúcich a skôr vydaných rozhodnutiach (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 6/2008 z 2. marca 2008, rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 24/2007 z 27. februára 2008 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 8 T 8/2005 z 13. júla 2007).

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nepodal sťažnosť v lehote predpokladanej zákonom o ústavnom súde, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2014